

Andrei TATARCIUC

cl. a X-a, Liceul Teoretic
European, Chișinău

* * *

Azi e 20.
Izvoare uscate.
Fluxuri și refluxuri de mâini.
Puțini oameni.
Sfinți spânzurați.
Alee bântuită de amintiri.
Cântece prea sincere
Îmbrățișări prea multe.
Ziua când munții nu se mișcă din loc, dar cad în fața ta.
Ar fi să ai doar o față?
Și doar un suflet.
Azi e 20
Mă zbat în convulsii tomnatice
Mă zbat în seara plină de gânduri
Ar fi să cadă o lacrimă?
Una de sânge.
În teroarea dimineții.

* * *

Măinile mele tăiate din cot de privirea ta
Măinile tale atârnă în aer
Spre cerul infectat de cuvinte prea serioase.
Cu vremea florii trec prin odăi, unde mâinile erau pustii.
Pe acest scaun erai așezată tu, între mine și pervaz.
Cândva țineai în brațe căldura noastră, probabil.
Pe la jumătate de noapte îți picura în ochi luna
Iar cerul era prea limpede pentru noi.
Frigul lent ajungea în odaie.
Căldura dispăruse cu anii.
Pauze prea lungi.
Zile prea reci.
Mii de păsări plecate.

* * *

violetul și vindecarea
vinele cicatrizate de vânt
doi gemeni pe malul abrupt
culeg gloanțe.
părul tău mai are culoarea
zilelor umede.

ZBORUL CA O VIAȚĂ SAU VIAȚA CA UN ZBOR

Corina GROȘU

cl. a XI-a, Liceul de Creativitate și
Inventică „Prometeu-Prim”, Chișinău

Ce este viața? O formă? Un sunet? O trăire sau poate chiar o iluzie care hrănește mii de suflete zilnic? Poate, ea nici nu există, ci trece pe lângă noi, lipsită de intensitate și culoare?

Viața se identifică cu faptul de a fi viu, iar a fi viu, la rândul său, cu a trăi. Noi, oamenii, ne aflăm doar în proces de învățare. Cu toții am furat aceleași aripi de la Dumnezeu, ca prin deschiderea lor să facem cunoștință cu lumina. Avem același cer, dar îl percepem diferit, ne stabilim înălțimi și uneori chiar facem încercarea de a ne dezlipi de sol. Atunci, facem greșeala cea mai mare – când definim înălțimea la care putem aspira. Dacă cineva o vede, aripile i se topesc spontan, fără a cere măcar părerea posesorului. Aceasta devine clar odată cu ivirea orizontului – o linie a morții în starea ei vie. Atunci, unii dintre noi mor fără ca măcar să învețe să trăiască. Pleacă sub forme de fantasmă în invizibilitatea lor perpetuă, lăsând viața ca un mister pe care nici nu au vrut să-l dezvăluie vreodată, ca un zbor prea rapid și neclar.

Cei care au aripi adevărate însă nu se înalță la cer deloc. Cerul deja se află în interiorul lor, iar viața se plimbă prin ei ca o infinitate de emoții. Ei râd, plâng, se ceartă, zâmbesc fără motive, iubesc necondiționat, pentru că e simplu. Ei trăiesc prin zbor, în infinitatea lor finită reușesc să i se uite în ochi măcar o dată vieții.

Astăzi, noi așteptăm prea multe fără a oferi. Ne mirăm că nu mai avem aripi după ce ni le-am retezat chiar noi înșine. Ne-am scris cu sângele propriu viitoarea inexistență, după care stăm smeriți. Dar destinul nu iartă, el pedepsește, părăsindu-ne în inconștiența vieții.

Prea puțini suntem cei care mai zboară pentru a trăi...